

Návrat na základnu

Převod materiálu
Alžběta Hatajová
Pořadí v lekci
16

Téma

můj život patří Pánu; o všem se nedá domluvit

Cíl

- Dělá si uvědomí, že i když se třeba cítí zrazeny okolím a kamarády, nikdy na nic nejsou samy — stále a ve všem je s nimi Pán Bůh. Všichni k Pánu Bohu patříme.
- Je dobré si uvědomit (starší dělá), že nám přivádí státní moc také mnoho pozitivního. Pavla zachrání velitel vojsk před jeho vlastním lidem. Není dobré na vše jen nadávat.

Pro učitele

Biblický text: Sk 21–26

Výkladové poznámky

Cesta do Jeruzaléma je cestou „ke kořenům“. Pavlovi jde o jednotu církve. Je si vědom, že křesťanský svět dluží Jeruzalému za víru. Úkolem této cesty je podat zprávu o tom, co se kde podařilo.

Cestou se Pavel dozvěděl od Agaba (ze snu), že má doma mezi svými zemět. Přijme to. I přes to se chce do Jeruzaléma vrátit.

V Jeruzalémě byli lidé, kteří nepřijali to, že je evangelium určeno všem. Z toho vzešel také zásadní konflikt. Ti, kteří přijali, že je evangelium pro všechny, chtěli také Pavlovi pomoci. Chtěli najít kompromis, ale o všem se nedá vždycky domluvit.

Jakub poradil Pavlovi, aby oblohil nedvěru židovsky orientované části obce tím, že podstoupí rituální oběť v chrámu (mohl také převzít obětí náklady za tyto nezámožné Nazorejce a tím se podílet na ukončující ceremonii nazorejského slibu — závazku nepít, neholit se, nestříhat se, neznečistit se. Uhradit tyto náklady bylo považováno za zvlášť zbožný skutek). Tak mohl Pavel elít nedvěře vůči sobě a zároveň chránit křesťanskou obec před podezřením z toho, že se nechá ovlivnit penězi. Pavel totiž přinesl sbírku z pohanských sborů — to se píše spíše v epištolách, nikoliv ve Skutcích.

Tyto ochranné kroky však nepomohly. Pavlova účast na rituálním obědu nakonec vyvolala spíše skandál a více vci ublížila, než prospěla. Při očišťovacím rituálu (trval týden) byl Pavel nařčen, že do chrámu přivedl pohana (neobězance), efezského Trofima, a tím poskvrnil chrám.

Římská stráž musela vzít Pavla do ochranné vazby, aby byl ušetřen lynčování (Sk 21,27–36). Od této chvíle je Pavel v moci Římanů (brzy již ve vyšetřovací vazbě). Pavel má později možnost (díky Římskému důstojníkovi) obhájit veřejně své misijní cesty jakožto pověření od Hospodina. Nejedná se o nějaké hrdinské vystoupení. Pavel takto hovoří vždycky, když je to jen trochu možné. Následně ho čeká ještě výslech před nejvyšší radou, židé jsou stále zarputilejší. Proti Pavlovi se bouří jeho lidé (podobně jako proti Ježíši).

V kontrastu s nimi líčí Lukáš v textu římskou vrchnost jako ochránce a zastánce zatčeného. Vláda tedy chrání „žida před židy“.

Římané si jsou vědomi, že Pavel nic neudělal, ale báli se ho propustit. Jde o touhu zalíbit se lidu (podobně jako Pilát Pontský). Pavel se ocitá v oboustranném konfliktu, proto s ním také šoupou z jednoho místa na druhé (ochranná vazba, vazební vězení).

Pavel sám sobě nakonec znemožní propuštění, chce jakožto římský občan soud císařev, tedy v Římě.

Úskalí

Je důležité přemýšlet se neutápět v procesu Pavlova zatčení. Příběh nám skýtá mnohem důležitější témata: Pavel předává evangelium pro každého člověka, Jeruzalémští s tím nesouhlasí. Pavel se chce v Jeruzalémě potéšit s bratry, jak se mu vedlo ve světě šířit víru. Oni ho za to ale odmítají. Nelíbí se jim, že se Pavel přátelí s pohany.

Je třeba neopomíjet, že také Pavel pochází z židů (stejně jako Ježíš) a vykreslit židy jako nepřátele nám nic nepřinese. Je tedy lepší mluvit obecněji.

Odkazy

Pollock, John: *Svatý Pavel — apoštol pohanů*. Praha: Návrat domů, 2003

Bornkamm, Günther: *Apoštol Pavel*. Praha: Kalich, 1998

Pro děti

Předškolní věk

Kolíkovaná: Každé dítě dostane jeden kolíček, který si připevní na oblečení tak, aby byl viditelný a šel snadno odepnout. Děti se pak rozběhnou po místnosti a když se odstartuje hra, snaží se každý sebrat druhým jeho kolíček a připnout ho na sebe. Hra trvá 2–3 minuty. Kdo má na sobě nejvíce kolíků, vyhrál.

Jak se dá taková hra vyhrát? (*Zeptejte se dítěte, jak si myslí, že se to vítězi povedlo — mrštností, rychlostí, silou, chytrostí...*)

Je možné být vítězem. To vás pak ostatní trochu obdivují. Chtějí být taky nejlepší.

Ale teď si představte, jak se asi cítí ten, kdo prohraje. To ho taková hra asi ani nebude bavit. Už ji nechce hrát. Chce hrát radši něco, v čem bude mít víc šancí. Nechceme být nejslabší, to nechce asi nikdo.

Asto se totiž stane, že s tím, kdo je slabý, kdo prohraje, si nikdo nechce hrát. Všichni chtějí být jen s vítězem. A to není možné, že jo? To asi víme. Pak je takový chudák úplně sám. Ostatní se mu možná i trochu posmívají: „Ha, ha. Tys neměl ani jeden kolíček.“

To by asi nikdo z nás nechtěl, aby se mu ostatní smáli. Můžeme proti tomu něco udělat? Můžeme třeba jít za tím, kdo prohrál a chtít si s ním hrát. Nebo mu dát bonbon. Nebo mu říct svou fintu, jak by přišel mohl kolíček získat? Nebo mu přišel trochu pomoci, aby nebyl zase sám. Nebo se ho třeba před ostatními zastat a říct: Hele nechte ho, jo? On sice prohrál, ale umí zase skvěle něco jiného. Máme spoustu možností. Můžete to někdy taky zkusit.

Taky Pavel, o kterém jsme si už v nedělní hodině povídali, zažil že se mu všichni smáli.

Pavel totiž p?išel na to, že evangelium, tedy dobrá zpráva o Pánu Ježíši pat?í všem lidem. I vít?z?m, i poraženým. Zkrátka úpln? všem. Pavel cht?l vypráv?t o Ježíši všude. T?eba i na samém konci sv?ta.

A pak se vrátil dom?. P?išel do Jeruzaléma a cht?l se s lidmi tam radovat a vypráv?t jim, jak cestoval po celém sv?t? a všude povídal o Pánu Ježíši. Cht?l to s p?áteli v Jeruzalém? oslavit. ?íct jim, co se mu povedlo, jak je z té práce ve sv?t? nadšený. Pavel se p?es všechny problémy a p?ekážky, které p?i cestování m?l, cítí trochu jako vít?z.

A oni se na n?j doma v Jeruzalém? obo?í: „Pavle, my t? nechceme poslouchat. Nám se to totiž v?bec nelíbí, že chodíš mezi cizí lidi a vyprávíš jim o Pánu Ježíši. To máš vypráv?t nám, p?átel?m, ale ne cizím lidem. Vždy? oni to nemohou pochopit.“

Tak to d?ti vidíte. Spíš to nepochopili Pavlovi p?átelé v Jeruzalém?, že Pán Ježíš je tady pro všechny a ne jen pro toho nebo tamtoho.

Nakonec se lidi za?ali na Pavla tak zlobit, až z toho vznikla strkanice a rva?ka. A nejradši by tady Pavla už ani nevid?li. A tak to vypadá s Pavlem hodn? zle. Všichni se na n?j vrhají hlava nehlava. Ale našt?stí Pavla v ?as p?ib?hne zachránit velitel voják?. Hned všem rozkázal, a? ho nechají být. To víte, velitel voják? se musí poslouchat. A tak všichni hned od Pavla ustoupili. Když velitel vidí, jak se všichni na Pavla chystají, bál se odejít, aby se na n?j hned znovu nevrhli. A tak vzal Pavla a rad?ji ho schoval do v?zení. I ve v?zení, kam nikdy nikdo nechce dobrovoln?, totiž hrozí Pavlovi mén? nebezpe?í než tady v tom rozzu?eném davu.

Tak vidíte, jak to s Pavlem nakonec dopadlo. Sice je zachrán?n, ale musí být ukryt p?ed davem do v?zení. A to p?išel jako vít?z. Podobn? jako ten, kdo dnes vyhrál tu hru, kterou jsme hráli na za?átku. Cht?l se o své vít?zství s p?áteli pod?lit a místo toho mu jeho kamarádi ?ekli: „Hele, Pavle, ty ale v?bec nejsi vít?z, a my v?bec nechceme, abys vyhrál. Ani nechceme, abys s námi hrál. Vlastn? už ani nechceme být tvými kamarády.“

Pavel v?d?l, že už tady nikde kamarády mít nebude, a tak se rozhodl, že bude lepší, když p?jde n?kam jinam. Domluvil se s velitelem voják?, aby ho poslal p?es mo?e do jiného místa.

I takové v?ci se mohou dít. Je t?eba si ale uv?domit, že m?žeme svou sílu používat taky jinak, než jen pro vít?zství. Stejn? jako velitel vojsk pomohl bezbrannému Pavlovi, m?žeme také my pomáhat bezbranným lidem kolem sebe. To je to nejlepší, co m?žeme d?lat.

(M?žete si zahrát ještě jednou kolí?kovou. Pora?te d?tem, a? si všímají t?ch, komu to jde h?? a t?eba jim taky pom?žou jako velitel vojsk...)

Mladší školní v?k

M?zení tepu. Každé dít? si zm??í tep, kolikrát jim za minutu ude?í srdce (n?kdo s hodinkami stopuje minutu). Napíšou si, co zm??ili. Pak ud?lá každý n?kolik d?ep? (10–20) a znovu budou m??it. Porovnají, jak se jim tep zm?nil. M?žete s m?zením d?tem pomoci, podle jejich dovedností. Náš tep se nezrychluje jenom p?i fyzické námaze, ale také když máme strach nebo když se roz?ilujeme.

Pozd?ji d?ti doplní do tabulky graf, jak si myslí, že se m?nil tep Pavlovi p?i r?zných událostech:

Tep
180 120 60 30

Pavel navštíví chrám v Jeruzalém?

Pavel je odvl?en z chrámu

Pavel má být zbit (lyn?ován)

Pavel je zat?en velitelem vojsk

Pavel hovoří k židovskému lidu a oni ho vypískají
Pavel má být zbiřován
Pavel říká, že je říman, aby byl ušetřen od bití
Pavel hovoří před veleradou, ale oni jsou proti němu
Pavel má být odvezen k soudu do říma

Máte nějaké místo, kam se rádi vracíte? (Těba chalupu, místo, kam jezdíte na prázdniny, za babičkou a dádou.) Proč se tam rádi vracíte? (Krásné místo, příroda, klid, místo, lidé...). Apoštol Pavel pocházel ze sboru v Jeruzalémě. Měl tam spoustu přátel a kamarádů a vyrůstal tam. Tak se tam taky rád vracel. Ale moc často mu to nevyšlo — víte proč? (Cestoval po světě, aby šířil příběh o Ježíši Kristu.) Tentokrát se ale vracel. A moc se těší domů — na co všechno by se mohl těšit?

Cestou domů Pavel prochází místa, kde už ho dobře znají. A tak si taky hezky se všemi popovídá, zeptá se, jak se jim daří, převeze od lidí vzkazy do Jeruzaléma. To víte, každý chce nechat pozdravovat tam, odkud Pavel přinesl tu dobrou zprávu o Pánu Ježíši! A tak si Pavel sepisuje přkné vzkazy a už se těší, až je všechny lidem v Jeruzalémě předá.

Pak ale potká muže, který se jmenuje Agabos a ten mu oznámí, jaké hrůzy ho v Jeruzalémě čekají — že bude svázán a vydán pohanům. A tak Pavla jeho přátelé přemlouvali, aby do Jeruzaléma nechodil. On se ale brání. Řekl jim, že je připraven pro Ježíše i zemřít. Nebojí se, ale do Jeruzaléma půjde, ať se stane co se stane. Pavel je hodný odvážný.

Když do Jeruzaléma přišel, vypadalo vše na začátku dobře. Šel se po dlouhé cestě ořistit do chrámu — to byl židovský zvyk. Ořistit se od všeho, co ho při cestě potkalo, od všeho špatného. Udlá to, aby svým přátelům ukázal, že se s ním nic nezměnilo, že je to stále ten Pavel, který z Jeruzaléma odešel.

V Jeruzalémě Pavel neměl jen přátele. V Jeruzalémě byli také lidé, kteří Pavla nenáviděli, že mluví o Ježíši a hledali důvod, proč se na něj rozhnvat. A taky ho brzy našli: „Podívejte se na Pavla, toho zrádce! Tvrdí, že se nic nezměnilo, že je jedním z nás a přitom sem do chrámu přivedl nějakého neznaboha. Chce nás provokovat. Ví, že tím jen pošpiní chrám! Je to zrádce. Pojďte honem. Obklíčíme ho a zbijeme.“

S Pavlem přišel skutečně jeden muž, který uvěřil Pavlovu vyprávění o Ježíši. Ale Pavel ho do chrámu nepřivedl. Byl s ním jen ve městě. Ale to už bylo pozdě. Všichni nepřátelé ho obklíčili a s Pavlem to začalo vypadat moc zle. Nejen, že ho chtěli zbít, chtěli ho i zabít. A to se sem Pavel tak těšil — na své přátele, na svůj starý domov.

Pán Bůh se o Pavla ale postaral. Do tohoto chaosu přišel akorát váš velitel vojsk i s vojáky a celou tuto vzpouru zastavil. Aby Pavla ochránil, nechal ho odvést do vězení. Tak na něj alespoň nikdo nemohl útočit. To bychom ani netušili, že se může člověku stát vězení místem, kde je chráněn před rozčilenými lidmi, že?

Pavel ale neměl strach. Věděl, že je Pán Bůh s ním. Moc mu věřil a tak taky věděl, že jeho jediný úkol není obhájit před lidmi sebe, ale právě Boha. A tak poprosil velitele vojsk, jestli by mu nedovolil promluvit k lidu. To je bláznivý nápad. Je to jako strkat prst do vosího hnízda. Co se tak asi může stát? Budou lidi Pavla poslouchat, nebo mu budou chtít ublížit? Velitel to ale Pavlovi dovolil. Pavel začal vyprávět o sobě. O tom, že byl také žid, který pronásledoval křesťany. Ale pak ho sám Bůh zastavil a zeptal se ho: Pavle, proč mě pronásleduješ? Pavel nechtěl pronásledovat Boha, ale křesťany. A tak pochopil, že i ti křesťané jsou Boží lid — když je bude pronásledovat, pronásleduje i Boha. A když tohle pochopil, začal naopak křesťanům pomáhat. Chodil po světě a vyprávěl příběhy o Pánu Ježíši. Sám Pán Bůh ho na tuto cestu poslal!

Lidé Pavla nejdříve poslouchali, ale když začal tvrdit, že ho poslal Bůh, aby se stal křesťanem, začali se na něj zase zlobit a chtěli ho zabít. Tak ho raději velitel vojsk znovu ukryl a zachránil.

Pavel musel p?ed soud. Jinak to nešlo. Ale lidé se již domluvili, že ho p?ed soudem zabijí. Tak moc se na n?j hn?vali. Vojev?dce se to ale našt?stí dozv?d?l a dohodl se s Pavlem, že ho pošle k soudu daleko pry? od Jeruzaléma — až do ?íma. Tam bude mít snad v?tší šance.

Podívejme se na to, jak se k Pavlovi zachovali jeho nep?átelé. Cht?jí, aby zem?el. P?átelé se ho nemohou nebo necht?jí zastat. Jediný, kdo se ho zastává je velitel vojsk, dneska bychom ?ekli policejní ná?elník. Díky Pánu Bohu za každého takového ?lov?ka, který se zastane n?koho, komu všichni jen ubližují. A to nejen dosp?lí, ale i d?ti. (Naskytuje se nám tu možnost otev?ít téma zastávání se slabších a bezbranných, šikany apod.)

Vypadá to, že Pavla všichni opustili, nechali ho na holi?kách. Ale není to pravda. Pavel má kolem sebe stále p?átele — i když k n?mu nemohou, Pavel o nich ví. Ví, že není sám. A to hlavn? díky Pánu Bohu, kterého má stále vedle sebe a který mu tolik pomáhá.

(Nyní znají d?ti p?íb?h. Mohou si tedy vzít tabulku tepové frekvence Pavla a doplnit, jak si myslí, že na Pavla ?v tep jednotlivé události p?sobily.)

Starší školní v?k

Kam pat?íš? (P?edem si p?ipravíme plakát/tabuli, na který budeme psát.) D?ti mají ?íkat, kam a ke komu, do jakých skupin pat?í. Nap?.: rodina, rodi?e, sourozenci, škola, školka, kamarádi, parta, n?jaké kroužky (skauti, fotbal, tanec...). Nem?li bychom zapomenout na to, že pat?íme také k Pánu Bohu. Když to d?ti nenapadne, doplníme to na záv?r na plakát. A zd?razníme, že pat?it k Pánu Bohu je to nejd?ležit?jší.

Na základ? tohoto plakátu lze rozvést rozhovor: Te? jsme si ?ekli, kam a ke komu pat?íme. Jste s tím spokojeni, nebo byste to cht?li jinak? Kam byste cht?li pat?it ještě? M?žeme pat?it všude tam, kam chceme? N?kdy nás druzí taky nep?ijmou nebo vype?ou...

Je skv?lé n?kam pat?it. Když n?kam pat?íme, pak se nemusíme bát, že budeme sami. Je to p?kné, když m?žete ?íct: „Já jsem jedním z nich.“

Také apoštol Pavel to o sob? ?íkal: „Pat?ím k n?mu,“ protože pat?il Bohu.

To je to nejlepší, co v?bec m?že být. Protože B?h je král nebe i zem?, je nejsiln?jší, nejmocn?jší. Je to tedy zvláštnost, když m?žeme pat?it k tomu nejsiln?jšímu a nejmocn?jšímu. Pavel pat?il Bohu, protože poznal Ježíše. A byl tím tak nadšen, že o tom pot?eboval všem vypráv?t.

?íkal lidem: „Taky musíš pat?it k Bohu.“

A mnozí ho poslouchali a uv?žili v Boha.

Ale jiným se to zase v?bec nelíbilo. Již p?i svých cestách po m?stech se setkal Pavel s n?kterými židy, kte?í byli proti n?mu. Tvrdili totiž, že Bohu m?že pat?it jen ten, kdo plní p?esn? všechna na?ízení a zákazy Zákona, do detail? rozvedená p?íkázání Desatera. Tedy nap?íklad jen ten, kdo neud?lá v sobotu p?íliš mnoho krok?, kdo nebude vykonávat v?bec žádnou práci, takže nejlíp se nebude v?bec namáhat. S trochou nadsázky by se dalo ?íct, že nejlepší bude v?bec se nehýbat, jen ležet a možná nejlíp ani nepolykat, protože to už je vlastn? taky práce t?la... Takhle a podobn? p?itažen? vid?li n?kte?í židé Desatero p?íkázání.

Pavel jim ale vysv?tloval, že nikdo nem?že splnit všechna p?íkázání. Vždy? musíme žít, dýchat, hýbat se. Pavel ?íkal, že Ježíšovi jde o n?co jiného než takové p?itažené dodržování Zákona. Jde mu o lásku k Bohu a ?lov?ku. Ta je mnohem víc než Zákon. A tak se znovu dostával Pavel s židy do spor?.

Pavel se vrátil do Jeruzaléma, odkud svoje cestování za?al. A tak trochu se vrací mezi své. Ale Pavel ví, že uvažují trochu jinak, než on.

On chce šířit evangelium mezi úplně všechny lidi. I pohany. Chce, aby šlo evangelium skutečně do světa. A to, že pohané nikdy nebudou dodržovat Zákon do takových detailů jako Židé, to Pavlovi nepřišlo zas tak zásadní pro víru. Důležité je, že Bohu může patřit kdokoliv. Kdokoliv se na něj může spolehnout.

Pak tu jsou jeruzalémští křesťané. Ti to vidí trochu jinak, než Pavel. Evangelium může a má jít do světa. Ale každý, kdo ho chce žít pro to musí také něco udělat. Musí dodržovat Zákon, jeho přikazy a nařízení.

A pak tu jsou ještě jeruzalémští židé. A ti vidí věc úplně jinak než Pavel: Pohanům nesmíme nic dávat. Věc ne něco svatého jako je víra v Boha! Věc se s nimi nezahazuje. Bohu mohou patřit jen Izraelci a nikdo jiný.

Pavel zná tento konflikt. A nechce ho vyvolat. Naopak, chce být se svými přáteli za dobré, a tak se taky moc snaží. Hned jak přijde do Jeruzaléma, chce dodržet všechna potěbná nařízení a očišťování po cestě. A ze zájmu se mu to daří. Tedy do chvíle, než přijde o jeho cestu mezi pohany. To se ihned dostal do sporu se svými židovskými bratry. Ten spor narostl ve stále větší konflikt. A tak se taky přišla podívat spousta lidí, co že se to tam děje. A všichni se postupně taky na Pavla zlobili. Dokonce se na něj rozčilili natolik, že ho chtěli zabít. Tak moc se jim nelíbilo, že pro Pavla není mezi pohany tolik důležité dodržovat Zákon jako šířit evangelium. Ale i v tuto napjatou a nebezpečnou chvíli je o Pavla postaráno. Přibíhá velitel vojsk i s celým vojskem a honem srovná pořádek. Žádná mela nebude. A aby si velitel vojsk pojistil pořádek ve městě, zavěsila Pavla do vězení. Tam mu nikdo neublíží. Zároveň také nevyvolá mezi lidmi další pobouření. Pavel chce zkusit ještě jednou naposledy získat si zpět své přátele, a tak požádá velitele, jestli může k lidem promluvit. Velitel mu to povolí.

Pavel začal mluvit, jako vždy, když vyprávěl o Pánu Ježíši. Kupodivu se všichni opravdu ztišili a poslouchali ho. Vysvětlil jim, že je jedním z nich. Že mezi ním patří. Vždyť sám žil právě tady — v Jeruzalémě. Sám jako mladý pronásledoval křesťany. Když to povídal, někteří z davu přikyvovali. Ano, vlastně to je pravda! A Pavel vyprávěl dál, jak ho v pronásledování křesťanů zastavil sám Bůh, odpustil mu jeho hříchy. „Nyní patří k nám. A on sám mě poslal, abych druhým lidem ukazoval, jak k nám mohou také patřit.“ Takto zakončil Pavel svou řeč. To ale lidé nechtěli slyšet. Mysleli si, že jsou oni také dost dobří. I oni patří k Bohu. Nechtěli už Pavla dál poslouchat a znovu se dali do hlasitého křiku: „Přes s ním. Musí zemřít! Porušuje Zákon“ A tak velitel vojsk vzal Pavla a skryl ho před rozběsněným davem do vězení.

Druhý den se sešla velerada. Velitel vojsk chtěl vědět, co proti Pavlovi mají. Když z tohoto setkání ale vznikla nová hádka, nechal velitel Pavla znovu odvést, aby mu ještě někdo neublížil.

Možná si Pavel připadal na celý Jeruzalém docela sám. Ale nebyl sám — byl s ním Pán Bůh. Vždyť Pavel patřil k Bohu. A tak k nám v noci také promluvil. „Neboj se, byl jsi tady v Jeruzalémě mým svěřením a vyprávěl jsi o mně lidem. Budeš také mým svěřením v Římě. I tam o mně povíš lidem.“ Tak Pavel věděl, že nezůstal sám. Že stále patří k Bohu. Věděl, že ho Bůh ochrání, aby o něm mohl povídat i jinde.

Když chceš patřit k Bohu, je také Bůh s tebou, i když ti je třeba smutno a úzko. Dvěť mu a neboj se.

Liturgie

Písně

Někdo mě vede za ruku (HA 14; BTS 22); Pomoz mi můj Pane (SV 261); Jděte po všem světě (HA 118, BTS 86)

Biblický text k zapamatování

Ale já nepřikládám svému životu žádnou jinou cenu, než abych dokončil svěřenou práci a splnil úkol, který jsem dostal od Pána Ježíše: hlásat evangelium o Boží milosti. (Sk 20,24)

Rituál

Společné setkání lze pravidelně zahajovat písní např. [Díky slovy tvým](#). Krátká je píseň *Dál přece nejdeme sami* (SV 39). Dá se využít také refrén písně *To já, ó Pane můj* (SV 331) a její první sloka „Koho pošlu, kdo se hlásí...” Na tyto písně se dá navázat představením postavy, o které si dnes budeme povídat.

Zahájení s pomocí *výtvarného znázornění*: Do světla reflektoru [na plakátu](#) umístíme dnešní postavu (žernobílý obrázek), po vyprávění ji mohou děti vybarvit. Ve světle stále stojí Pavel a než dojde k srovnání příběhu, potká se s dalšími apoštoly.

Okénko do bohoslužeb

Vyprávíte si s dětmi o tom, jak je pro někoho udělat radost — třeba ho pochválit, povzbudit, ocenit...a jak je ošklivé říkat o někom věci ošklivé. Můžete uvést několik příkladů. Co máme radši: Když nás někdo chválí nebo když na nás hází ošklivostí, když je na nás zlý a sprostý? Byli jste někdy na někoho oškliví? Víte, co znamená výsměch?

Modlitba

Pane Bože, všichni jsme malinkatí lidé. Bolí nás, když je na nás někdo ošklivý. Máme radost, když jsou na nás lidé milí. Prosíme, dej lidem, aby si uvědomovali, jak důležité je druhé těšit a chválit a jak hloupé je být na druhé lidi zlý.

A kdyby byl někdo ošklivý na mě, prosím, ať nezapomenu, že nejsem úplně sám — že jsi se mnou ty, Bože. Amen.

Odkaz na píseň

[Někdo mě vede za ruku \(BTS22\)](#)

[Pomoz mi, můj Pane \(SV261\)](#)

[Jďte po všem světe \(BTS86\)](#)

Cílová skupina

[Předškolní](#)

[Mladší školní](#)

[Starší školní](#)

Katechetické cykly

[Dál přece nejdeme sami IV \(s apoštoly, s Janem a celou církví\)](#)

Biblický odkaz (kat)

[Skutky 21–26](#)